

Tento rok sa udiala udalosť významná nielen pre podporovateľov misií, ale aj pre všetkých angažovaných laikov. V máji bola v Lyone blahorečená **Paulína Jaricotová**, prezieravá francúzska laička, ktorá žila v 19. storočí a je považovaná za zakladateľku Pápežských misijných diel a živého ruženca. Jej veľký prínos pre Cirkev spomína aj Svätý **Otec František** v tohtoročnom poslanstve na Svetový deň misií, ktorý slávime práve dnes. „*Hoci žila v ťažkých podmienkach, predsa prijala Božie vnuknutie a vytvorila sieť modlitieb a zbierok pre misionárov, aby sa aj veriaci mohli aktívne podieľať na misiách, až po samý kraj zeme,*“ hovorí v poslanstve pápež František.

Mottom tohtoročnej Misijnej nedele, keď sa kresťania na celom svete spájajú nielen v modlitbe, ale aj v akte solidarity, je citát zo **Skutkov apoštolov**: „*Budete mi svedkami*“ (Sk 1, 8). V dnešnej uvravenej a hlučnej dobe, keď si každý nárokuje na slová bez toho, aby počúval iných, či bez toho, aby bol kompetentný vyjadrovať svoj názor, nie je azda nič potrebnéjšie ako tiché, ale jednoznačné svedectvo. Svedectvo kresťanov, aké navrhoval už svätý **František z Assisi**: „*Ohlasujte evanjelium, a ak je to naozaj nevyhnutné, tak aj slovami.*“

O to viac zapadá do kontextu dnešnej nedele krajina, ktorú sa Pápežské misijné diela na Slovensku rozhodli podporiť z dnešnej misijnej zbierky – a to **Kambodža**. „*Tri roky, osem mesiacov a dvadsať dní*“, tieto čísla si pamätá azda každý kambodžský obyvateľ, pretože besnenie Červených Kmérov v rokoch 1975 až 1979 trvalo presne toľko a dotklo sa každého občana či návštevníka bez rozdielu, vrátane misionárov. Mnohí z vás si zaiste pamätajú, ako v tejto nevelkej krajine na juhovýchode Ázie zúril neľútostný Pol Potov režim. V jeho dôsledku zomreli viac ako tri milióny ľudí, čo bola štvrtina vtedajšej populácie. Práve v tejto skúšanej budhistickej krajine, kde netvorila kresťania ani pol percenta populácie a kde bola počas diktátorského režimu zakázaná katolícka viera, sa neraz vďaka svedectvu jediného kresťana viera zachovala dodnes.

Jedným z takýchto kresťanov je 68-ročný katechéta **Paul Kol Cheang** (čítaj *pól kol čeng*), ktorý našiel vieru v utečeneckom tábore v Thajsku a po návrate domov do Kambodže chodieval dva roky každú nedeľu na motorke na vyučovanie náboženstva do hlavného mesta Phnom Penh (čítaj *pnom peň*), kde sa dal následne pokrstiť. Postupne sa v jeho dome začali schádzať na modlitbu prví veriaci a po čase sa tam nezrodila jedna, ale viacero kresťanských komunít. Dnes je v tejto oblasti neďaleko mesta Takeo farnosť **Panny Márie úsmevu**, do ktorej prichádzajú na bohoslužby veriaci zo širokého okolia.

Rovnako dojímavé je svedectvo kňaza **Johna Un Sona** (čítaj *džona un sona*), ktorý ako štrnásťročný tiež utiekol do Thajska a tam sa pripravoval na to, že sa stane budhistickým mníchom. Neskôr sa dostal do Kanady, kde prevzala nad ním ochrannú ruku istá žena. Bola to kresťanka a jej obetavosť ho oslovila natoľko, že sa rozhodol nielen dať sa pokrstiť, ale sa v ňom zrodilo aj kňazské povolanie. „*V budhizme je najvyšší cieľom nirvána. Nirvána však nie je ničím oproti kresťanskej láske,*“ hovorí s presvedčením i nadšením tento kmérsky kňaz.

Mnohí slovenskí veriaci preukázali svoju lásku v podobnej situácii začiatkom tohto roka, keď vypukla vojna na **Ukrajine**. Stovky Slovákov stáli vtedy doslova v prvej línii a nespočetnými spôsobmi podávali vynaliezavo pomocnú ruku. A je tu veľká skupina tých, ktorí vytrvali, nedali sa odradiť dodnes. Ani keď sa stupňovali nepriateľské nálady, ktoré šírili nepokoj a nenávisť. Takéto svedectvá potrebuje dnešný svet.

Pápež František hovorí, že pokiaľ ide o kresťanské svedectvo, stále ostáva v platnosti to, čo konštatoval **sv. Pavol VI.**: *„Dnešný človek počúva radšej svedkov než učiteľov, a tých počúva len vtedy, ak sú zároveň svedkami.“* Preto je pre odovzdávanie viery podstatné svedectvo evanjeliového života kresťanov na jednej strane a ohlasovanie Kristovej osoby a jeho poslania na druhej strane. *„Ide o dve plúca, ktorými musí dýchať každé spoločenstvo, ak má byť misionárske,“* zdôrazňuje Svätý Otec.

Pekným príkladom takéhoto svedectva sú aj **misijné zrnká**, ktoré začali tento rok vznikáť na celom Slovensku. Ide o skupinky detí, ktoré sa pravidelne stretávajú, aby sa spoločne modlili ruženec za pápeža, misie a misionárov celého sveta. Je až prekvapivé, že za niekoľko mesiacov sa do tejto aktivity zapojilo takmer **štyritisíc slovenských detí**, ktoré vytvorili vyše 300 misijných zrníek. Spoločne s dospelými zareagovali na jednoduchú výzvu, aby spoločne rástli vo viere, láske, ale aj solidarite.

Je to jedna z aktivít Misijného diela detí, ktorého členkou bola už ako deväťročná aj **sv. Terézia z Lisieux**. Táto patrónka misií, ktorá nikdy neopustila svoj kláštor, s nadšením plnila hlavné zásady členstva: nepremárniť žiadnu príležitosť urobiť dobrý skutok, deliť sa o jedlo a peniaze, modliť sa za chudobných a trpiacich. Práve jej malá cesta môže byť pre nás ďalším príkladom, ako vydávať svedectvo v dnešnom svete – nepatrnými gestami a prejavmi lásky. *„Láska všetko dokáže, ani tie najnemožnejšie veci nie sú pre ňu ťažké. Ježiš nehľadá ani tak na veľkosť skutkov či na ťažkosti, ako skôr na lásku, ktorá ich vyvoláva,“* napísala počas svojho krátkeho života svätica, podľa ktorej nemalo v slovníku miesto slovo „*nemožné*“. Terézia bola presvedčená o tom, že našou osobnou úlohou nie je meniť ďaleký svet, ale ten svet, v ktorom žijeme, najbližšie okolie. Tam máme deň čo deň kráčať malými krokmi po malej ceste lásky, tam máme vydávať svedectvo. Práve naše okolie sa môže stať „*krajom sveta*“, o ktorom hovorí **Ježiš**.

Pápež František prezrádza v závere svojho misijného posolstva aj svoju túžbu: *„Nadálej snívam o tom, že celá Cirkev bude misionárska a že nastane nová éra misijnej činnosti kresťanských spoločenstiev. A s Mojžišom opakujem jeho želanie pre Boží ľud na ceste: Kiežby všetok Pánov ľud pozostával z prorokov!“* Nech je teda každý z nás svedkom, ktorý bude každý deň meniť tento svet na **lepší a krajší**.

Ivan Šulík, riaditeľ Spolku svätého Vojtecha